

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupený JUDr. Martinem Slavičkem, advokátem se sídlem Koněvova 2596/211, Praha 3 - Žižkov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2007, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2007, č. j. 18 Cad 161/2007 – 25,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2007, č. j. 18 Cad 161/2007 – 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 24. 4. 2007, č. X. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v platném znění (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). Své rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) v Přerově ze dne 30. 11. 2006 není žalobce plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %.

Uvedenou žalobu podal žalobce osobně na podatelnu Městského soudu v Praze dne 25. 6. 2007. Usnesením ze dne 2. 7. 2007 Městský soud v Praze následně rozhodl dle § 7

odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s odkazem na § 7 odst. 3 s. ř. s. a postoupil věc k vyřízení Krajskému soudu v Ostravě jako soudu místně příslušnému vzhledem k bydlišti navrhovatele. Krajský soud v Ostravě kasační stížností napadeným rozhodnutím žalobu žalobce jako opožděně podanou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že předmětná žaloba byla podána na poštu Městským soudem v Praze dne 12. 9. 2007 a místně příslušnému soudu doručena dne 13. 9. 2007, tedy po marném uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby. V posuzované věci lhůta pro podání žaloby začala žalobci plynout 1. 5. 2007 a uplynula dne 1. 7. 2007 v souladu s ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. (žalobce převzal napadené rozhodnutí žalované dne 30. 4. 2007).

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení Krajského soudu v Ostravě kasační stížností a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Jako důvod kasační stížnosti uvedl nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky, zda jeho žaloba proti správnímu rozhodnutí žalované byla podána včas. Ze znění ustanovení § 40 odst. 4 a § 32 s. ř. s. stěžovatel dovozuje, že řízení o žalobě, kterou se domáhal zrušení předmětného rozhodnutí žalované, bylo zahájeno dne 25. 6. 2007, tedy v době, kdy lhůta k podání žaloby ještě neuplynula. Naproti tomu krajský soud v napadeném rozhodnutí pokládá za den podání žaloby okamžik, kdy místně nepřislušný Městský soud v Praze odeslal spis, resp. žalobu, místně příslušnému soudu. Na podporu své argumentace odkázal na dvě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, tj. rozsudek ze dne 11. 7. 2007, č. j. 1 Ans 2/2007 – 47, a rozsudek ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 Ads 37/2006 – 40, oba uveřejněné na www.nssoud.cz. Stěžovatel je toho názoru, že žalobu podal včas, že podáním žaloby i k místně nepřislušnému soudu jsou lhůty zachovány.

Žalovaná vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

Kasační stížnost je podle ust. § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnými důvody. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Jelikož je Nejvyšší správní soud zásadně vázán důvody podané kasační stížností, zaměřil se v dalším toliko na posouzení zákonnosti procesního postupu krajského soudu.

O věci uvažil Nejvyšší správní soud následovně:

V posuzované věci není mezi účastníky sporu o běhu lhůty pro podání žaloby stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., lhůta započala dnem 1. 5. 2007 a uplynula dnem 1. 7. 2007. Rovněž není zpochybňována ani skutečnost, že stěžovatel žalobu podal osobně na podatelnu Městského soudu v Praze dne 25. 6. 2007. Zásadní rozpor, vyplývající z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu a stěžejních kasačních námitek stěžovatele, však nastává v tom, zda podání žaloby v zákonné lhůtě k místně nepřislušnému soudu (v rámci větve správního soudnictví) postačuje samo o sobě k zachování lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., tedy i bez ohledu na to, kdy byla předmětná žaloba postoupena místně příslušnému správnímu soudu.

Pro účely soudního řádu správního upravuje běh lhůt ustanovení § 40 s. ř. s. Odstavec 4 citovaného ustanovení stanoví, že lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, nestanoví-li soudní řád správní dále jinak. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Ustanovení § 32 s. ř. s. stanoví, že řízení je zahájeno dnem, kdy návrh došel soudu. Soudní řád správní pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) nestanoví, u kterého soudu má být žaloba podána, jinak řečeno nestanoví jako podmínku, že žaloba musí být podána u věcně a místně příslušného soudu. Z ustanovení § 32 s. ř. s. pouze vyplývá, že podáním návrhu u soudu je zahájeno řízení a zahájení řízení má vedle účinků procesních i účinky hmotněprávní v podobě stavení běhu promlčecích a prekluzivních lhůt. Zákon tedy v tomto ustanovení uvádí jen okamžik zahájení řízení u soudu. Otázka místní příslušnosti soudu k projednání věci je pak řešena v ustanovení § 7 s. ř. s. Má-li soud, u něhož byl návrh podán, za to, že k jeho vyřízení z hledisek uvedených v ustanovení § 7 odst. 2 až 5 s. ř. s. není místně příslušný, má postupovat v zákoně pro tento případ stanoveným postupem. V takovém případě je povinen postoupit podání k vyřízení soudu místně i věcně příslušnému dle § 7 odst. 7 s. ř. s. Z citovaných zákonných ustanovení tedy jednoznačně vyplývá závěr, že řízení se u soudu, bez ohledu na jeho místní příslušnost, zahajuje v tomto případě podáním žaloby a toto podání žaloby, tedy zahájení řízení u soudu, má v oblasti hmotného práva za následek i stavení běhu promlčecích a prekluzivních lhůt. Postoupení žaloby místně příslušnému soudu v důsledku podání žaloby k soudu místně nepřislušnému nemá vliv na běh lhůty k podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., neboť řízení u soudu jako takového je s popsányými hmotněprávními i procesními důsledky již zahájeno. V nyní souzené věci tak podání žaloby stěžovatele v zákonné lhůtě k místně nepřislušnému Městskému soudu v Praze postačovalo k zachování lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Třeba zdůraznit, že stěžovatel podal žalobu ke správné větvi soudnictví u soudu věcně příslušného, dopustil se omylu toliko v určení místní příslušnosti soudu. Případy podání žalobních návrhů do nesprávné soudní větve podléhají zvláštním procesním pravidlům (srov. § 46 odst. 2 s. ř. s., § 72 odst. 3 s. ř. s.).

Pokud tedy Krajský soud v Ostravě při posouzení včasnosti podané žaloby stěžovatele vzal za rozhodný okamžik den, kdy místně nepřislušný Městský soud v Praze odeslal předmětnou žalobu místně příslušnému krajskému soudu, zatížil řízení vadou, která měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žalobního návrhu stěžovatele ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil Krajskému soudu v Ostravě v závěru o opožděném podání žaloby stěžovatele [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadené usnesení krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu tak, že žaloba stěžovatele proti napadenému rozhodnutí žalované byla včasně podána.

V novém rozhodnutí pak Krajský soud v Ostravě rozhodne podle ust. § 110 odst. 2

s. ř. s. i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu